

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 28 października 2019 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych
w składzie:

Przewodniczący:	<i>Z-ca Przewodniczącego GKO:</i>	Wojciech Robaczyński
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Leszek Paweł Biedka
	<i>Członek GKO:</i>	Paweł Adam Trojan (spr.)
Protokolant:		Bartosz Głuszko

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Damiana Grzelki**, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 października 2019 r. odwołania wniesionego Zastępcę Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych na niekorzyść (...) - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Burmistrza (...), od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Gdańsku z dnia 7 czerwca 2019 r. sygn. akt: KO.0022-83-1-8/19, którym Komisja, uniewinniła (...) od zarzutu popełnienia zawinionego naruszenia dyscypliny finansów publicznych polegającego na wypłaceniu w dniu 23 czerwca 2017 r. nagrody jubileuszowej za 40-lecie pracy w kwocie 11.070 zł dla pracownika Urzędu Miasta i Gminy (...) przed terminem uzyskania przez pracownika do niej prawa (pracownik nabył prawo do nagrody jubileuszowej w dniu 4 grudnia 2017 r.) w związku z nieprawidłowym zaliczeniem urlopu bezpłatnego do okresu uprawniającego do otrzymania nagrody, czym naruszono art. 38 ust. 2 pkt 5 i art. 38 ust. 5 ustawy o pracownikach samorządowych w zw. z § 8 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie zasad wynagradzania pracowników samorządowych oraz art. 174 § 2 ustawy Kodeks pracy i art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2019 r. poz. 869), tj. od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 11 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Komisja Orzekająca I instancji na podstawie art. 167 ust. 2 uondfp orzekła, iż koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

orzeka:

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1440) uchyla orzeczenie Komisji I instancji w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Regionalną Komisję Orzekającą w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Gdańsku.

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia środek zaskarżenia nie przysługuje.

Uzasadnienie

Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Gdańsku (dalej RKO), orzeczeniem z dnia 7.06.2019 r. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt KO.0022-83-1-8/19 przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych – Katarzyny Skierki, po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 07.06.2019 r. uniewinniła Obwinionego (...) od odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1440), zwanej także „uondfp”, polegającego na wypłaceniu w dniu 23 czerwca 2017 r. nagrody jubileuszowej za 40-lecie pracy w kwocie 11.070 zł dla pracownika Urzędu Miasta i Gminy (...) przed terminem uzyskania przez pracownika do niej prawa (pracownik nabył prawo do nagrody jubileuszowej w dniu 4 grudnia 2017 r.) w związku z nieprawidłowym zaliczeniem urlopu bezpłatnego do okresu uprawniającego do otrzymania nagrody, co miało naruszać art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, a także art. art. 38 ust. 2 pkt 5 i art. 38 ust. 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1282 późn. zm.) w zw. z § 8 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 2018 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników samorządowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 936 z późn. zm.) oraz art. 174 § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1040 z późn. zm.) i art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 869 z późn. zm.).

W orzeczeniu z dnia 7.06.2019 r. RKO dokonała następujących ustaleń faktycznych.

W dniu 19 marca 2019 r. Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych właściwy dla Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych

Sygn. akt BDF1.4800.60.2019

w Gdańsku wystąpił z wnioskiem o ukaranie, w którym domagał się uznania (...) byłego Burmistrza Miasta i Gminy (...) za odpowiedzialnego popełnienia zawinionego naruszenia dyscypliny finansów publicznych polegającego na wypłaceniu w dniu 23 czerwca 2017 r. nagrody jubileuszowej za 40-lecie pracy w kwocie 11.070 zł dla pracownika Urzędu Miasta i Gminy (...) przed terminem uzyskania przez pracownika do niej prawa (pracownik nabył prawo do nagrody jubileuszowej w dniu 4 grudnia 2017 r.) w związku z nieprawidłowym zaliczeniem urlopu bezpłatnego do okresu uprawniającego do otrzymania nagrody, czym naruszono art. 38 ust. 2 pkt 5 i art. 38 ust. 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych w zw. z § 8 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 2018 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników samorządowych oraz art. 174 § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy i art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, co wyczerpało znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określone w art. 11 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Za popełnienie powyższego naruszenia Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych domagał się wymierzenia (...) kary upomnienia.

RKO ustaliła, że (...) pełnił funkcję Burmistrza Miasta i Gminy (...) w okresie od dnia 8 grudnia 2014r. do 23 maja 2018 r. Obwiniony nie był dotychczas karany za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (dowód: odpowiedź Przewodniczącego Głównej Komisji Orzekającej na zapytanie Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych – k.41).

Pismem z dnia 23 czerwca 2017 r. (...) - ówczesny Burmistrz Miasta i Gminy (...) poinformował (...) – Inspektora ds. gospodarki nieruchomościami w Urzędzie Miasta i Gminy (...) o przysługującej jej nagrodzie jubileuszowej w wysokości 300% wynagrodzenia miesięcznego za przepracowanie 40 lat. W tym samym dniu, tj. 23 czerwca 2017 r. (...) wypłacono przedmiotową nagrodę jubileuszową w kwocie 11.070,00 zł. Wydatek zatwierdził do wypłaty (...) – ówczesny Zastępca Burmistrza Miasta i Gminy (...) (dowody: pismo z dnia 23 czerwca 2017 r. w sprawie nagrody jubileuszowej – k-34, potwierdzenie dokonania przelewu – k-33, wyciąg bankowy – k-28 do k-32, lista płac – k-27, pismo Burmistrza Miasta Gminy (...) z dnia 7 lutego 2019 r. – k-35).

Przedmiotową nagrodę wypłacono przed terminem uzyskania do niej prawa przez pracownika. Nieprawidłowość polegała na wliczeniu do okresu uprawniającego do otrzymania nagrody okresu, w którym pracownik przebywał na urlopie bezpłatnym. Zgodnie

Sygn. akt BDF1.4800.60.2019

z prawidłowym obliczeniem pracownik nabył prawo do nagrody jubileuszowej w dniu 4 grudnia 2017 r. (dowody: świadectwa pracy i zaświadczenia – k-16 do k-26).

W toku postępowania wyjaśniającego przed Rzecznikiem Dyscypliny Finansów Publicznych (...) przedłożył wyjaśnienia, które uzyskał od (...) – Sekretarza Gminy (...), z których wynika, że do 1997 r. kartoteki dotyczące zatrudnienia pracowników Urzędu Miasta i Gminy (...) były prowadzone w sposób ręczny. W 1998 r. pracownik zatrudniony na stanowisku ds. kadr wprowadził dane dotyczące zatrudnienia wszystkich pracowników do programu komputerowego „Kadry-Płace”. W trakcie kontroli w 2018 r. prowadzonej przez Regionalną Izbę Obrachunkową w Gdańsku stwierdzono nieprawidłowość dotyczącą wypłacenia zbyt wcześnie nagrody jubileuszowej dla pracownika Pani (...). Po dokonaniu weryfikacji akt osobowych ww. pracownika (poszczególnych świadectw pracy i okresów zatrudnienia) z danymi ujętymi w komputerowym systemie kadrowo-płacowym przez obecnego pracownika ds. kadr okazało się, że podczas wprowadzania (najprawdopodobniej w 1998 r.) danych do systemu kadrowo-płacowego wzięto pod uwagę tylko dane wskazane w karcie obliczenia stażu pracy, tj. okres zatrudnienia od dnia 16.01.1982 r. do dnia 31.12.1990 r. Okres zatrudnienia wskazany na karcie był zgodny ze świadectwem pracy jednak nie uwzględniał wskazanego w świadectwie pracy bezpłatnego urlopu, na którym przebywał pracownik od dnia 19.07.1990 r. do dnia 31.12.1990r. Trudno aktualnie ustalić, w którym momencie, który z poprzednich pracowników ds. kadr dokonał korekty wpisu na karcie obliczenia stażu pracy dotyczącego wskazanego urlopu bezpłatnego. Takiej korekty jednak nie dokonano już w systemie kadrowo-płacowym. W związku z tym, że system kadrowo-płacowy automatycznie wylicza staż pracy uprawniający do nabycia nagrody jubileuszowej, stąd też wskazał termin wypłaty nagrody na dzień 23.06.2017 r. Brak danych w systemie komputerowym o okresie przebywania pracownika na urlopie bezpłatnym spowodował, że wystąpił wcześniejszy termin wypłaty nagrody jubileuszowej. Obecny pracownik ds. kadr obejmując stanowisko pracy uznał, że wprowadzone wcześniej dane do systemu kadrowo-płacowego, w tym okresy zatrudnienia pracowników są prawidłowe, nie przeprowadził kolejnej weryfikacji poszczególnych świadectw pracy i okresów zatrudnienia wszystkich pracowników zatrudnionych w Urzędzie Miasta i Gminy (...). Pracownik ten przedłożył Burmistrzowi Miasta i Gminy (...) dokumentację dotyczącą nagrody jubileuszowej dla Pani (...) celem zatwierdzenia, będąc przekonany, że termin wypłaty nagrody jest prawidłowy. W związku z tym, Burmistrz zatwierdził przygotowaną dokumentację uznając, że została przygotowana z

Sygn. akt BDF1.4800.60.2019

należyta starannością przez pracownika, któremu zgodnie z zakresem obowiązków powierzono odpowiedzialność za ten zakres zadań (dowód: pismo Sekretarza Gminy - k. 44).

Na rozprawie przed RKO (...) podniósł, że dla niego, jako osoby, która aktualnie nie sprawuje już funkcji Burmistrza, przygotowanie materiału dowodowego oraz wglębiecie się w sferę materii, która dzisiaj jest rozpatrywana jest trudniejsze, gdyż nie sprawuje już on bezpośredniej kontroli nad pracownikami, którzy w całym procesie od podjęcia decyzji do zawinienia brali czynny udział, nie ma możliwości sprawdzenia logicznego ciągu tego procesu i pewnej logicznej konsekwencji w zakresie podzielenia się sankcjami, czy postawienia sankcji wobec osób, które tak naprawdę w tym wykroczeniu odegrały najważniejszą rolę. Obwiniony zwrócił uwagę, że sprawa dotyczy wydarzenia sprzed lat dwudziestu, kiedy to pracownik odpowiedzialny za wprowadzenie systemu elektronicznego i przepisywanie z akt pracowniczych danych, popełnił błąd. Wskazał, że aktualnie trudno ustalić, który pracownik popełnił błąd, prawdopodobnie nie pracuje on już w Urzędzie. Błąd polegał na nieuwzględnieniu jednego z parametrów wynikających z akt pracowniczych, czyli faktu pozostawania przez Panią (...) w okresie kilku miesięcy, od lipca do grudnia 1990 r. na urlopie bezpłatnym. Nie wprowadzenie danych w tym zakresie spowodowało niezgodność pomiędzy aktami pracownika i elektronicznym rekordem, który został zapisany. Ta sprawa zmaterializowała się wtedy kiedy system komputerowy, który działa na zasadzie kodu binarnego, który jest elementem wyprowadzenia algorytmu, policzył termin w którym pracownik kadrowo-płacowy przygotował dokumentację dla Obwinionego jako organu wykonawczego do poinformowania Pani (...) o tym, że przysługuje jej nagroda. Obwiniony podniósł, że należy zastanowić się czy mamy tutaj do czynienia z winą, bo wina jest umyślna lub przynajmniej jest to zaniechanie działania, które można przypisać oskarżonemu czy obwinionemu. Czy organ wykonawczy – Burmistrz, podpisując tego typu pismo informujące nie mógł mieć świadomości, że jest niezgodność pomiędzy stanem faktycznym, czyli aktami pracownika i rekordami zapisanymi w systemie komputerowym. Dalej Obwiniony wskazał, że burmistrz, wójt, prezydent, tj. osoba, która wykonuje funkcje wykonawcze w jednostce samorządu terytorialnego sędowuje kompetencje na właściwych pracowników. Tego typu zabieg w postaci przygotowania pism do osób informujących ich o przysługujących im z Kodeksu Pracy przywilejach i karach jest elementem sine qua non odpowiedzialności sędowanej kompetencji z organu wykonawczego na pracownika. Obwiniony wskazał, że weryfikacja przez osobę pełniącą funkcję organu wykonawczego poszczególnych dokumentów z akt pracownika byłaby bardzo trudna i z pewnością nie jest to praktyka

powszechna. Wyraził przypuszczenie, że we wszystkich jednostkach sektora finansów publicznych korzysta się z wiedzy, kompetencji i doświadczenia pracowników, którzy to przygotowują. Zweryfikowanie dokumentacji w inny sposób byłoby w jego ocenie możliwe gdyby zszedł do archiwum i poszukiwał akt, jednakże nigdy takiego badania czy takiej kwerendy nie przeprowadzał, natomiast polegał na pracownikach, którzy przygotowując dokumentację liczyli, że zapis cyfrowy odzwierciedla prawdę materialną, która jest zebrana w aktach pracowniczych. W tym przypadku tak się nie stało z powodu zawinienia czy niedbalstwa pracownika, który wprowadzał dane. Odpowiadając na zadane sobie pytanie o to czy organ wykonawczy mógł to zawinienie zauważyć, czy mógł je zidentyfikować i mógł je naprawić stwierdził, że w tych warunkach, w tym przypadku wydaje mu się to bardzo trudne jeśli nie niemożliwe. Ponadto uważa, że dochował należytej staranności w zakresie zaufania pracownikowi odpowiadającemu za sprawy płacowo-księgowo, który przygotowuje decyzję. Była ona weryfikowana i sprawdzana, nie Obwiniony dokonywał płatności, bo jest jeszcze formalny zakres sprawdzania przygotowania, więc oprócz tego pisma w Urzędzie była dodatkowa weryfikacja w postaci sporządzenia specjalnej listy płac, która była niezależnym źródłem finansowania. Podniósł, że w tym zakresie nie zgadza się z ustaleniami Rzecznika dlatego, że pomija on istotną sprawę, tj. system wzajemnej kontroli pism wychodzących z Urzędu. Wskazał, że decyzja Pana (...) – Zastępcy Burmistrza nie jest formalną decyzją zatwierdzającą wypłatę, tylko jest merytoryczną formą kontroli przygotowanej przez pracownika księgowo-płacowego listy płac opatrzonej merytorycznym podpisem osoby, która to przygotowała. Ponadto Obwiniony wskazał na następującą sekwencję zdarzeń: najpierw kompetentny i doświadczony pracownik przygotowuje dokumentację dla Burmistrza do poinformowania pracownika o przysługującym mu prawie wynikającym z nagrody jubileuszowej. Burmistrz podpisuje ją w zaufaniu, że dokumenty są sporządzone prawidłowo. Po podpisaniu przez niego pisma kolejny raz ten sam pracownik przygotował listę płac z naniesioną nagrodą jubileuszową, która została przez Obwinionego kolejny raz skierowana do odpowiednich służb i zatwierdzona została przez Pana (...) - wiceburmistrza w zakresie formalnej kontroli, tak żeby wykonanie polecenia miało jeszcze jeden etap kontrolny. Często zdarzało się, że były jakieś błędy formalne w związku z tym wychwytywano je na etapie już przygotowanych zakresów płatności i z tym związanych przelewów, więc jest jeszcze formalna kontrola. Dalej Obwiniony oświadczył, że nie czuje swojej winy w tym zakresie. Uważa, że dochował należytej staranności i że nie mógł obiektywnie inaczej tego zweryfikować z tego względu, że korzystał z kompetencji powierzonych pracownikowi, zdając się na jego doświadczenie i merytoryczne stanowisko. Zwrócił uwagę na fakt, że urlop

bezpłatny Pani (...) przypadał na okres przełomu wieków i zastanawiając się nad inną przyczyną błędu formalnego Obwiniony doszedł do wniosku, że z pewnością w 1997 r. pracowano na dokumentacji, która była dokumentacją zbieraną, a Pani (...), mimo że pracowała w Urzędzie dłuższy okres czasu miała też inne stosunki pracy. Być może popełniono gdzieś błąd nie identyfikując tego.

Odpowiadając na pytanie zastępcy Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych o to, jak wyglądało co do zasady przyznawanie nagród jubileuszowych w Urzędzie oraz czy gdy trafiał do niego do podpisania projekt pisma informującego o przyznaniu danemu pracownikowi nagrody jubileuszowej, oraz czy jakieś dokumenty oprócz projektu tego pisma były do niego załączane, Obwiniony stwierdził, że trafiło do niego tylko pismo przygotowane przez pracownika w oparciu o jego wiedzę. W treści pisma był opis wynikający z merytorycznego uzasadnienia wypłaty, w związku z tym, jak rozumie, pracę merytoryczną pracownik wykonał przed sporządzeniem tego pisma. Pismo podlegało weryfikacji przez Sekretarza Gminy, który jest odpowiedzialny za sprawy kadrowe i przekazywane do niego do formalnego zaakceptowania oświadczenia woli, natomiast nie brał on udziału w merytorycznym przygotowaniu tego pisma. Nie był konsultowany w tym zakresie i też nie oczekiwał tego, dlatego że sprawy pracownicze są powierzone odpowiedniemu pracownikowi i to on znając się na rzeczy przygotowuje pismo, które było formalnym zatwierdzeniem oświadczenia woli w zakresie poinformowania Pani (...) w tym zakresie.

Odpowiadając na kolejne pytanie zastępcy Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Obwiniony oświadczył, że nie żądał przedstawienia jako materiału do pisma żadnego dokumentu, wydruku z programu komputerowego, który wylicza datę nabycia uprawnienia do nagrody jubileuszowej, dodając, że żądałby tego wtedy, gdybym miał uzasadnione wątpliwości co do stażu pracy, musiałyby mieć wiedzę albo powód żeby kwestionować przygotowane pismo. Obwiniony miał zaufanie do pracownika i kompetencji mu powierzonych i formalnie sprawdzonych. Zwrócił uwagę, że wydruk byłby potwierdzeniem tego co było w momencie wpisania dekodera cyfrowego. Wydruk potwierdziłby to, że ta Pani ma prawo do nagrody jubileuszowej. Ponadto Obwiniony wskazał, że wielokrotnie zdarzało się, że pismo cofał ale musiał mieć do tego podstawę, musiał mieć merytorycznego rodzaju uzasadnienie albo formalne wątpliwości, że sprawa nie jest przygotowana prawidłowo.

Odnosząc się do pytania Przewodniczącej składu orzekającego dotyczącego wyjaśnień Zastępcy Burmistrza w których wskazał on, że pracownik do spraw kadr przedłożył Burmistrzowi Miasta (...) dokumentację dotyczącą nagrody jubileuszowej Pani (...) celem

zatwierdzenia będąc przekonany, że termin wypłaty nagrody jest prawidłowy Obwiniony wyjaśnił, że miał na myśli listę wynagrodzeń, dlatego, że na liście wynagrodzeń, gdzie również są nagrody jubileuszowe, jest dodatkowa weryfikacja w postaci podpisu organu wykonawczego, a zatwierdza formalne to inna osoba, czyli stosowano zasadę że ten kto podpisywał listę nie dokonywał przelewu. Był to dodatkowy element weryfikacji. Jest więc skarbnik, który dokonuje weryfikacji formalnej, przychodzi lista płac, znowu ten sam pracownik przygotowuje, więc zatwierdza na liście płac, natomiast płatności dokonuje Burmistrz, zwalnia środki finansowe na rachunku weryfikując w oparciu o dokumenty, które mu zostały dołączone. Nie było możliwości w jego ocenie dowiedzenia się o tym, że ten okres jest inny na podstawie przedłożonych informacji i dokumentów (dowód : protokół rozprawy - k. 72 – k. 77).

Powyższy stan faktyczny RKO ustaliła na podstawie całości zebranego w sprawie i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego. Komisja uznała, że powyższe dowody są zgodne ze sobą, logiczne, wzajemnie się uzupełniają i jako takie zasługują na przyznanie im wiarygodności.

RKO w ramach uzasadnienia prawnego orzeczenia z dnia 7 czerwca 2017 r. zważyła, co następuje.

Prawo pracownika samorządowego do otrzymania nagrody jubileuszowej po 40 latach pracy wynika z art. 38 ust. 2 pkt 5 ustawy o pracownikach samorządowych. Natomiast zgodnie z art. 38 ust. 5 tej ustawy do okresów pracy uprawniających do nagrody jubileuszowej wlicza się wszystkie poprzednio zakończone okresy zatrudnienia oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

Z kolei stosownie do treści art. 174 § 2 ustawy Kodeks pracy okresu urlopu bezpłatnego nie wlicza się do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze. Powyższy przepis ma zastosowanie w przedmiotowej sprawie na podstawie art. 43 ust. 1 ustawy o pracownikach samorządowych, zgodnie z którym w sprawach nieuregulowanych w ustawie o pracownikach samorządowych stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu pracy.

Z § 8 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych wynika, że pracownik samorządowy nabywa prawo do nagrody jubileuszowej w dniu upływu okresu uprawniającego do tej nagrody albo w dniu wejścia w

Sygn. akt BDF1.4800.60.2019

życie przepisów wprowadzających nagrody jubileuszowe. Natomiast zgodnie z § 8 ust. 4 rozporządzenia nagrodę jubileuszową wypłaca się niezwłocznie po nabyciu przez pracownika samorządowego prawa do tej nagrody.

Mając na uwadze wyżej wskazane przepisy należy stwierdzić, że wskutek wliczenia okresu urlopu bezpłatnego do okresu uprawniającego do otrzymania nagrody jubileuszowej, doszło do nieprawidłowego ustalenia tego okresu i w konsekwencji do wypłacenia nagrody jubileuszowej przed dniem nabycia do niej prawa przez pracownika. Wypłacenie przedmiotowej nagrody w dniu 23 czerwca 2017 r. skutkowało naruszeniem wyżej wskazanych przepisów, a także naruszeniem art. 44 ust. 2 ustawy o finansach publicznych, zgodnie z którym jednostki sektora finansów publicznych dokonują wydatków zgodnie z przepisami dotyczącymi poszczególnych rodzajów wydatków.

Jak uznała RKO przedmiotowy czyn wyczerpał znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych określone w art. 11 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, zgodnie z którym dokonanie wydatków ze środków publicznych z naruszeniem przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków stanowi naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

W ocenie RKO jednakże samo ustalenie, że zostały spełnione przesłanki naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 11 ust.1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych nie jest wystarczające do przypisania (...) odpowiedzialności. Zgodnie bowiem z treścią art. 19 ust. 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych ponosi osoba, której można przypisać winę w czasie popełnienia naruszenia. Nie można przypisać winy, jeżeli naruszenia nie można było uniknąć mimo dołożenia staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej za wykonanie obowiązku, którego niewykonanie lub nienależyte wykonanie stanowi czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych.

Mając na uwadze okoliczności w jakich doszło do przedmiotowego naruszenia, zdaniem RKO nie można przypisać (...) winy za ten czyn. Podpisane przez Obwinionego pismo informujące pracownika Urzędu Miasta i Gminy (...) o przysługującej nagrodzie jubileuszowej było bowiem sporządzone w oparciu o wyliczenie stażu pracy uprawniającego do nabycia nagrody jubileuszowej przez informatyczny system kadrowo – płacowy, do

Sygn. akt BDF1.4800.60.2019

którego najprawdopodobniej w 1998 r. pracownik zatrudniony na stanowisku ds. kadr wprowadził dane z akt osobowych, nie uwzględniając urlopu bezpłatnego, na którym przebywał pracownik w okresie od dnia 19.07.1990 r. do dnia 31.12.1990 r. Pracownik przygotowujący pismo informujące o nagrodzie jubileuszowej uznał, że wprowadzone wcześniej do systemu kadrowo-płacowego dane, w tym okresy zatrudnienia są prawidłowe, nie przeprowadzał więc kolejnej weryfikacji świadectw pracy. W ocenie RKO nie sposób zarzucić (...) braku staranności wymaganej od niego jako kierownika jednostki odpowiedzialnego za gospodarkę finansową jednostki, w tym dokonywanie wydatków na nagrody jubileuszowe pracowników, w sytuacji, gdy nie miał podstaw do kwestionowania projektu pisma przygotowanego, jak wyżej wskazano, w oparciu o wyliczenie stażu pracy dokonane przez informatyczny system kadrowo-płacowy, który z pewnością po to został wprowadzony w Urzędzie Miasta i Gminy (...) aby usprawnić pracę i zapobiec pomyłkom w ustalaniu danych dotyczących zatrudnienia. Istotne w sprawie jest, że w momencie, w którym doszło do naruszenia system ten funkcjonował od prawie 20 lat. Trudno zatem oczekiwać od Obwinionego aby nie mając żadnych informacji o błędach w zakresie danych wprowadzonych do systemu powziął on wątpliwość do prawidłowości pisma sporządzonego przez wykwalifikowanego i doświadczonego pracownika. Odnosząc się do wyjaśnień Obwinionego w zakresie w jakim wskazywał on na brak winy z uwagi na scedowanie kompetencji na innych pracowników i system weryfikacji pism należy wskazać, że w orzecznictwie komisji orzekających i doktrynie podkreśla się szczególnie charakter funkcji kierowniczej i związany z tym zakres odpowiedzialności obejmujący w istocie całość działań podległej jednostki oraz wynikający z tego fakt, że kierownik jednostki nie może uchylać się od odpowiedzialności za stwierdzone nieprawidłowości z tego powodu, że zatrudnia wykwalifikowane osoby. Niemniej jednak w świetle opisanych wyżej szczególnych okoliczności przedmiotowej sprawy nie można zarzucić Obwinionemu braku staranności, o której mowa w art. 19 ust. 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, co w konsekwencji skutkuje stwierdzeniem o braku winy w czasie popełnienia naruszenia.

Wobec powyższego, mając na uwadze art. 19 ust. 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, RKO uniewinniła (...) od zarzutu popełnienia wskazanego we wniosku o ukaranie czynu z uwagi na brak podmiotowego znamienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Zgodnie bowiem z treścią art. 78 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 78 ust. 3 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów

Sygn. akt BDF1.4800.60.2019

publicznych organ orzekający wydaje orzeczenie o uniewinnieniu, gdy w zarzucanym czynie brak jest znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

Orzekając o kosztach postępowania RKO miała na uwadze treść art. 167 ust. 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, zgodnie z którym w przypadku uniewinnienia obwinionego albo umorzenia postępowania koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych właściwy dla Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Gdańsku w dniu 12.07.2019 r. wniósł, działając na podstawie art. 137 ust. 5 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, odwołanie na niekorzyść Obwinionego (...) - byłego Burmistrza Miasta i Gminy (...), od orzeczenia RKO z dnia 7 czerwca 2019 r.

Zaskarżonemu orzeczeniu Rzecznik zarzucił obrazę prawa materialnego, tj. art. 19 ust. 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, poprzez błędną ocenę zebranego materiału dowodowego i w konsekwencji niesłuszne uniewinnienie (...) od naruszenia dyscypliny finansów publicznych Tym samym Rzecznik wniósł o uchylenie orzeczenia RKO w całości, uznanie, że przypisanie(...) odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych jest uzasadnione i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez RKO.

Zdaniem oskarżenia RKO błędnie przyjęła, że Obwinionemu nie można zarzucić braku staranności, o której mowa w art. 19 ust. 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. W ocenie Rzecznika z wyjaśnień Sekretarza Miasta i Gminy (...) z dnia 25 lutego 2019 r., jak i wyjaśnień złożonych przez Obwinionego na rozprawie w dniu 7 czerwca 2019 r. wynika, że Obwiniony przed podpisaniem w dniu 23 czerwca 2017 r. pisma informującego Panią (...) o przysługującej jej nagrodzie jubileuszowej za przepracowanie 40 lat, nie podjął żadnych czynności mających na celu sprawdzenie czy dzień nabycia uprawnienia do tej nagrody został ustalony prawidłowo. Obwiniony oparł się w tej kwestii tylko na zaufaniu do pracownika, który sam również nie zweryfikował danych zawartych w informatycznym systemie kadrowo - płacowym. W ocenie Rzecznika błędne jest założenie, że skoro nie zgłaszano błędów co do danych zawartych w informatycznym systemie kadrowo - płacowym, to Obwiniony zwolniony jest z obowiązku weryfikacji

dokumentów sporządzonych wyłącznie w oparciu o dane zawarte w tym systemie. Należy przy tym zauważyć, że skoro nie sprawdzano nigdy prawidłowości danych wprowadzonych do systemu na początku jego funkcjonowania w jednostce, to i nie było możliwości stwierdzenia ewentualnych błędów.

We wniesionym odwołaniu Rzecznik wskazał, że przede wszystkim należy zauważyć, iż Obwiniony przed podpisaniem pisma informującego o nabyciu prawa do nagrody jubileuszowej nie zweryfikował jego treści z innymi dokumentami. Tymczasem z wyjaśnień Sekretarza Miasta i Gminy (...) z dnia 25 lutego 2019 r. wyraźnie wynika, że w karcie obliczenia stażu pracy tego pracownika dokonano korekty polegającej na uwzględnieniu urlopu bezpłatnego pracownika. Takiej korekty natomiast nie dokonano już w informatycznym systemie kadrowo - płacowym. Wobec powyższego należy stwierdzić, że już samo zestawienie danych zawartych w karcie obliczenia czasu pracy tego pracownika z wydrukiem danych dotyczących stażu pracy z informatycznego systemu kadrowo - płacowego pozwoliłoby na stwierdzenie zaistniałej nieprawidłowości.

Obwiniony wskazał także, że pismo informujące o nabyciu prawa do nagrody jubileuszowej podlegało weryfikacji przez Sekretarza Miasta i Gminy (...), który był odpowiedzialny za sprawy kadrowe i przekazywane do formalnego zaakceptowania oświadczenia woli, jednak Sekretarz Miasta i Gminy (...) nie brał udziału w merytorycznym przygotowaniu tego pisma i nie był konsultowany w tym zakresie i też nie oczekiwał tego, dlatego że sprawy pracownicze były powierzone odpowiedniemu pracownikowi. W ocenie Rzecznika należy zauważyć, że skoro przedmiotowe pismo podlegało weryfikacji przez Sekretarza Miasta i Gminy (...), to wobec braku adnotacji na piśmie dotyczącej dokonania takiej weryfikacji przez Sekretarza Miasta i Gminy (...), Obwiniony mógł przed podpisaniem pisma przekazać je jeszcze do Sekretarza Miasta i Gminy (...) celem weryfikacji, czego nie uczynił. Tymczasem dokonanie takiej weryfikacji przez Sekretarza Miasta i Gminy (...), z dużym prawdopodobieństwem pozwoliłoby na wykrycie przedmiotowej nieprawidłowości.

Wobec powyższego, w ocenie Rzecznika, przedmiotowego naruszenia można było uniknąć przy dołożeniu należytej staranności przez Obwinionego.

Na potwierdzenie swojego stanowiska, ujętego we wniesionym odwołaniu, Rzecznik wskazał, że - jak zauważa w swoim orzecznictwie Główna Komisja Orzekająca - dochowania należytej staranności nie można utożsamiać tylko z uzyskaniem zapewnień od pracowników o

prawidłowości dokumentacji. Należy także wymagać jej od samego kierownika jednostki sektora finansów publicznych już na etapie podejmowania kluczowych decyzji (zob. orzeczenie Głównej Komisji Orzekającej z dnia 27 października 2016 r., sygn. BDF1.4800.47.2016).

Także z orzecznictwa komisji orzekających wynika, że za uchybienie obowiązkom w zakresie gospodarki finansowej uznać należy bezgraniczne zaufanie do podległych pracowników, odnośnie do przestrzegania przez nich obowiązujących przepisów i dokonywania prawidłowej ich interpretacji i zaniechanie dokonania weryfikacji przedstawionych przez pracowników dokumentów i wniosków (...). Taki sposób działania w jednoznaczny sposób świadczy o niedochowaniu staranności, która powinna być wymagana od osób pełniących kierownicze funkcje w jednostkach sektora finansów publicznych (zob. orzeczenie Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Poznaniu z dnia 4 września 2012 r., sygn. akt: DB-0965/12).

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych (dalej zwana GKO), zważyła, co następuje.

GKO, po analizie materiału dowodowego uznała, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Przystępując do rozpatrzenia sprawy GKO, zgodnie z ustawowym obowiązkiem wynikającym z art. 24 ust. 1 uondfp, dokonała porównania stanu prawnego w czasie popełnienia czynu ze stanem prawnym obowiązującym w czasie orzekania. Zgodnie z art. 24 ust. 1 uondfp: jeżeli w czasie orzekania w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia tego naruszenia, stosuje się ustawę nową, z tym że należy stosować ustawę obowiązującą w czasie popełnienia naruszenia, jeżeli jest ona względniejsza dla sprawcy. GKO po przeprowadzonej analizie uznała, że sprawie znajdują zastosowanie przepisy obowiązujące w dniu wydania niniejszego orzeczenia.

Sygn. akt BDF1.4800.60.2019

GKO także zauważa, że RKO w sposób całościowy i kompleksowy dokonała oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Tym samym GKO podzieliła w całej rozciągłości ustalenia faktyczne dokonane przez Komisję I instancji.

Jednocześnie GKO wskazuje, mając na uwadze podstawy odpowiedzialności Obwinionego, jak również regulacje ustawy o finansach publicznych, że naruszeniem dyscypliny finansów publicznych w rozumieniu przepisu art. 11 ust. 1 uoondfp, jest dokonanie wydatku ze środków publicznych bez upoważnienia określonego ustawą budżetową, uchwałą budżetową lub planem finansowym albo z przekroczeniem zakresu tego upoważnienia lub z naruszeniem przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków.

Na gruncie niniejszej sprawy, jak wynika z dokonanych przez RKO ustaleń faktycznych, nie budzi wątpliwości, iż Pan (...) pełniąc funkcję Burmistrza Miasta i Gminy(...) – będąc kierownikiem jednostki, dopuścił do wypłaty w dniu 23.06.2017 r. na rzecz jednego z pracowników podległej mu jednostki nagrody jubileuszowej za 40-lecie pracy w kwocie 11.070 zł przed terminem uzyskania przez tego pracownika prawa do tej nagrody, pomimo, że prawo do tej nagrody pracownik nabył dopiero w dniu 4.12.2017 r., w związku z nieprawidłowym zaliczeniem urlopu bezpłatnego do okresu uprawniającego do otrzymania nagrody.

Odnosząc się do wniesionego odwołania GKO wskazuje, że ustaleń Obwiniony znajduje się w kręgu osób podlegających odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Stosownie bowiem do art. 4 ust. 1 pkt 2 uoondfp, odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych podlegają kierownicy jednostek sektora finansów publicznych. Obwiniony natomiast pełnił w czasie popełnienia czyn funkcję Burmistrza Miasta i Gminy (...).

GKO podzieliła w całej rozciągłości ustalenia w zakresie kwalifikacji prawnej naruszenia przez Obwinionego dyscypliny finansów publicznych

Główna Komisja Orzekające jednakże nie podzieliła argumentacji RKO, co do kwestii winy Obwinionego.

RKO uznała, czego GKO w składzie rozpoznającym wniesione odwołanie nie podziela, że mając na uwadze okoliczności w jakich doszło do przedmiotowego naruszenia, nie można przypisać (...) winy za jego popełnienie. Podpisane przez Obwinionego pismo informujące pracownika Urzędu Miasta i Gminy (...) o przysługującej nagrodzie jubileuszowej było

bowiem sporządzone w oparciu o wyliczenie stażu pracy uprawniającego do nabycia nagrody jubileuszowej przez informatyczny system kadrowo – płacowy, do którego najprawdopodobniej w 1998 r. pracownik zatrudniony na stanowisku ds. kadr wprowadził dane z akt osobowych, nie uwzględniając urlopu bezpłatnego, na którym przebywał pracownik w okresie od dnia 19.07.1990 r. do dnia 31.12.1990 r. Pracownik przygotowujący pismo informujące o nagrodzie jubileuszowej uznał, że wprowadzone wcześniej do systemu kadrowo-płacowego dane, w tym okresy zatrudnienia są prawidłowe, nie przeprowadzał więc kolejnej weryfikacji świadectw pracy.

W ocenie RKO nie sposób zarzucić (...) braku staranności wymaganej od niego jako kierownika jednostki odpowiedzialnego za gospodarkę finansową jednostki, w tym dokonywanie wydatków na nagrody jubileuszowe pracowników, w sytuacji, gdy nie miał podstaw do kwestionowania projektu pisma przygotowanego, jak wyżej wskazano, w oparciu o wyliczenie stażu pracy dokonane przez informatyczny system kadrowo-płacowy, który z pewnością po to został wprowadzony w Urzędzie Miasta i Gminy (...) aby usprawnić pracę i zapobiec pomyłkom w ustalaniu danych dotyczących zatrudnienia. Istotnym w sprawie jest, że w momencie, w którym doszło do naruszenia system ten funkcjonował od prawie 20 lat. Trudno zatem oczekiwać od Obwinionego aby nie mając żadnych informacji o błędach w zakresie danych wprowadzonych do systemu powziął on wątpliwość do prawidłowości pisma sporządzonego przez wykwalifikowanego i doświadczonego pracownika. Odnosząc się do wyjaśnień Obwinionego w zakresie w jakim wskazywał on na brak winy z uwagi na sędowanie kompetencji na innych pracowników i system weryfikacji pism należy wskazać, że w orzecznictwie komisji orzekających i doktrynie podkreśla się szczególny charakter funkcji kierowniczej i związany z tym zakres odpowiedzialności obejmujący w istocie całość działań podległej jednostki oraz wynikający z tego fakt, że kierownik jednostki nie może uchylać się od odpowiedzialności za stwierdzone nieprawidłowości z tego powodu, że zatrudnia wykwalifikowane osoby. Niemniej jednak w świetle opisanych wyżej szczególnych okoliczności przedmiotowej sprawy nie można zarzucić Obwinionemu braku staranności, o której mowa w art. 19 ust. 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, co w konsekwencji skutkuje stwierdzeniem o braku winy w czasie popełnienia naruszenia.

W ocenie GKO w niniejszym wypadku nie mieliśmy do czynienia z żadnymi szczególnymi okolicznościami mogącymi stanowić podstawę do uznania, że brak jest po stronie Obwinionego winy, ze względu na wyłączenie ujęte w treści art. 19 ust. 2 uondfp, które

Sygn. akt BDF1.4800.60.2019

zachodzi, jeżeli naruszenia nie można było uniknąć mimo dołożenia staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej za wykonanie obowiązku, którego niewykonanie lub nienależyte wykonanie stanowi czyn naruszający dyscyplinę.

W tym miejscu GKO podzieliła argumentację Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych przedstawioną w odwołaniu wniesionym na niekorzyść Obwinionego, i jednocześnie znajdującą potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, że Obwiniony nie podjął żadnych czynności mających na celu sprawdzenie, czy dzień nabycia uprawnienia do tej nagrody został ustalony prawidłowo.

Błędne wprowadzenie danych do informatycznego programu kadrowo – płacowego nie może bowiem stanowić podstawy do przyjęcia, że zachodziły okoliczności wyłączające winę Obwinionego – jak zostało wskazane w orzeczeniu RKO. Obowiązkiem kierownika jednostki jest bowiem czuwanie nad prawidłowością ujętych tam danych niezależnie od tego, czy kontrola taka następuje osobiście, czy też została powierzona podległym kierownikowi służbom, czy też osobom. Ma to szczególne znaczenie o tyle, że dane te stanowiły nie tylko podstawę do wypłaty przedmiotowej nagrody, lecz również miały być punktem wyjścia do ustalenia rzeczywistego stażu pracy pracownika w kontekście przysługujących mu uprawnień emerytalno – rentowych. Dane te, ze względu na ich ważkość, powinny podlegać szczególnemu nadzorowi aby, w tym ramach wspomnianych wyżej uprawnień, istniała możliwość ich konfrontacji z danymi, którymi dysponuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Powyższe argumenty Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych znajdują dodatkowo uzasadnienie wobec okoliczności, iż pracownik, któremu przyznano nagrodę jubileuszową z okazji 40-lecia stażu pracy to pracownik bliski osiągnięcia uprawnień emerytalnych – a zatem którego okres pracy powinien podlegać ponownej weryfikacji celem ustalenia zakresu tych uprawnień.

Jak zostało wskazane w orzeczeniu RKO z dnia 7.06.2019 r., mając na uwadze art. 19 ust. 2 uondfp, RKO uniewinniła (...) od zarzutu popełnienia wskazanego we wniosku o ukaranie czynu z uwagi na brak podmiotowego znamienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Zgodnie bowiem z treścią art. 78 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 78 ust. 3 uondfp organ orzekający wydaje orzeczenie o uniewinnieniu, gdy w zarzucanym czynie brak jest znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

GKO wskazuje, odnosząc się do sformułowanego w ramach odwołania zarzutu naruszenia art. 19 ust. 2 uondfp, że pojęcie winy zostało ukształtowane w nauce prawa karnego i doczekało się licznych teoretycznych modeli i opracowań. Ma ono szerokie znaczenie i może polegać na bezpośrednim zawinieniu, jak również może obejmować jeden z kontratypów winy w postaci winy w nadzorze lub winy w wyborze. Aby można było przypisać osobie podlegającej odpowiedzialności winę należy wskazać związek przyczynowo – skutkowy pomiędzy jego zachowaniem lub zaniechaniem a wywołanymi przez powyższe skutkami, wskazać wzorzec prawidłowego zachowania w danych okolicznościach i rozważyć kwestię braku dochowania należytej staranności w danych okolicznościach.

Nadto, odnosząc się do podniesionej w odwołaniu kwestii winy i braku staranności, wskazać należy po pierwsze, że Obwiniony Pan(...) pełnił funkcję kierownika jednostki i to przede wszystkim na nim spoczywała odpowiedzialność za ład jej finansów. Dodatkowo, jak wskazywał Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych we wniesionym odwołaniu, Obwiniony wyjaśnił, że oparł się w tej kwestii tylko na zaufaniu do pracownika, który sam również nie zweryfikował danych zawartych w informatycznym systemie kadrowo – płacowym – co nie uprawnia do stwierdzenia, że wówczas Obwiniony był zwolniony z obowiązku weryfikacji dokumentów sporządzonych wyłącznie o dane zawarte w tym systemie.

W ocenie GKO Obwiniony nie dochował należytej staranności, tj. nie podjął żadnych działań zmierzających do ustalenia rzeczywistego stanu rzeczy. Bezkrytyczne poleganie na danych wprowadzonych przeszło 20 lat temu do systemu kadrowo – płacowego nie może stanowić okoliczności ekskulpacyjnej dla stwierdzonych w tym wypadku zaniechań, a następnie nieuprawnionych działań. Powyższe należy ocenić w sposób negatywny także dlatego, że w ostateczności błędne zaliczenie okresu urlopu bezpłatnego do stażu pracy zostało dostrzeżone, co poskutkowało m.in. wszczęciem przedmiotowego postępowania w sprawie naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

Tym samym w ramach ponownego rozpoznania sprawy przez RKO powinna ona dokonać oceny ustalonego stanu faktycznego w kontekście ujętej w treści art. 19 ust. 2 uondfp definicji pojęcia winy, przy jednoczesnym uwzględnieniu aktualnego orzecznictwa w tym przedmiocie.

Sygn. akt BDF1.4800.60.2019

Odnosząc się do wniosku Rzecznika sformułowanego na rozprawie przed GKO o uznanie Obwinionego za winnego zarzucanego mu czynu, GKO nie uwzględniła powyższego wniosku, ze względu na treść art. 146 ust. 2 uondfp. Tym samym sprawa została skierowana do ponownego rozpoznania przez Komisję I instancji.

Mając na uwadze powyższe, GKO orzekła, jak w sentencji orzeczenia.